

10. Om ovan nämnda bestämmelse M.B.902 b punkt 4 i kapitel I i avsnitt B i bilaga I till förordningen ska tolkas på sistnämnda sätt, kan — enligt dess lydelse — en bestämmelse i den nationella rätten som föreskriver att certifieringen av inspektören ska ske efter det att vederbörande har avslutat sin teoretiska och praktiska utbildning, från vilken tidpunkt inspektören får utföra granskningar av luftvärdigheten hos luftfartyg genom att ensam underteckna de handlingar som avser granskningen och vidta åtgärder som är rättsligt bindande för den behöriga myndigheten, anses uppfylla det krav som uppställs i förordningen?

11. Alltjämt för det fall bestämmelse M.B.902 b punkt 4 i kapitel I i avsnitt B i bilaga I till förordning nr 2042/2003 ska tolkas på det andra av de två sätt som angetts ovan, är en sådan nationell bestämmelse som den som är aktuell i målet, enligt vilken kravet på "tidigare befordran och anställning som ansvarig för en underhållsverkstad för luftfartyg" enbart utgör en merit för den personal som först har valts ut till luftvärdighetsinspektörer, förenlig med ovan nämnda bestämmelse i förordningen?

12. Var den nationella lagstiftaren, enligt förordning nr 2042/2003, i vilken det inte föreskrivs huruvida och på vilka villkor en person, som innan förordningen trädde i kraft utförde en inspektörs uppgifter för att kontrollera luftvärdigheten hos luftfartyg, har rätt att fortsätta att utföra dessa uppgifter även efter förordningens ikraftträdande, skyldig att föreskriva att den som utförde sådana uppgifter vid den tidpunkt då förordningen trädde i kraft (eller eventuellt tidigare) automatiskt ska certifieras som inspektör på nytt, utan att omfattas av ett föregående urvals- och bedömningsförfarande, eller ska förordning nr 2042/2003, vilken syftar till att förbättra luftfartygsoperatörernas säkerhet och inte till att föreskriva yrkesmässiga rättigheter för anställda vid de myndigheter som är behöriga att granska luftvärdigheten hos luftfartyg i medlemsstaten, tolkas så, att medlemsstaterna enbart har möjlighet, om de anser det lämpligt, att fortsätta att som inspektörer för granskning av luftvärdigheten hos luftfartyg anställa personer som utförde en inspektörs uppgifter innan förordningen trädde i kraft, trots att personerna inte uppfyller de krav som föreskrivs i förordningen, även mot bakgrund av vad som i det avseendet föreskrivs i bestämmelse M.B. 902 b punkt 4 i kapitel A i avsnitt B i bilaga I till Easas beslut nr 2003/19/RM/28.11.2003?

13. Om det slås fast att medlemsstaterna, enligt förordning nr 2042/2003, är skyldiga att automatiskt certifiera personer som inspektörer på nytt, utan något urvalsförfarande, när dessa personer utförde en inspektörs uppgifter innan förordningen trädde i kraft, är då en sådan nationell bestämmelse som den som är aktuell i målet, vilken föreskriver att dessa personer, för att på nytt kunna certifieras som inspektörer, faktiskt ska ha utfört en inspektörs uppgifter inte vid den tidpunkt då förordningen trädde i kraft, utan vid den senare tidpunkt då den aktuella nationella bestämmelsen trädde i kraft, förenlig med förordningen?

Talan väckt den 9 juni 2011 — Europeiska kommissionen mot Republiken Grekland

(Mål C-293/11)

(2011/C 232/33)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: D. Triantafyllou och C. Soulay)

Svarande: Republiken Grekland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

— fastslå att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 306–310 i direktiv 2006/112/EG ⁽¹⁾, genom att den har tillämpat de särskilda mervärdesskattebestämmelserna med avseende på resebyråer i de fall där resetjänsterna sålts till en annan person än den resande,

— förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Bestämmelserna avseende resebyråer är endast tillämpliga på sådana tjänster som tillhandahålls de resande direkt enligt de flesta språkversioner av direktivet. Även den engelska språkversionen i vilken, i en enda punkt, ordet kund (customer) används, skulle sakna mening om den inte uteslutande var tillämplig på de resande. Detsamma följer om man jämför samtliga därmed sammanhängande bestämmelser (systematisk tolkning). Samma slutsats kan även dras efter en historisk tolkning, eftersom mervärdesskattedirektivet innebär "en kodifiering av sjätte direktivet, utan att dess föremål förändrats". Vad beträffar en teleologisk tolkning, är det som är av betydelse att dubbelbeskattning av resebyråerna i vissa medlemsstater inte är tillåten (med undantag för avdrag vid en extensiv tolkning av bestämmelserna avseende resebyråer). En enskild medlemsstat har inte rätt att kringgå nämnda begränsningar i direktivet utan att det först görs en officiell ändring.

⁽¹⁾ EUT L 347, av den 11.12.2006.

Talan väckt den 10 juni 2011 — Republiken Italien mot Europeiska unionens råd

(Mål C-295/11)

(2011/C 232/34)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Republiken Italien (ombud: G. Palmieri och S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Svarande: Europeiska unionens råd

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara rådets beslut av den 10 mars 2011 om bemyndigande av ett fördjupat samarbete på området skapande av ett enhetligt patentskydd (2011/167/EU)⁽¹⁾, och
- förplikta Europeiska unionens råd att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar Republiken Italien fyra grunder.

Som första grund har anförts att rådets bemyndigande av förfarandet för fördjupat samarbete gick utanför de gränser som anges i artikel 20.1 första stycket FEU, enligt vilken ett sådant förfarande endast är tillåtet inom ramen för unionens icke-exklusiva befogenheter. Unionen har exklusiv befogenhet att skapa "europeiska rättigheter" på grundval av artikel 118 FEUF.

Såvitt avser den andra grunden har Republiken Italien gjort gällande att bemyndigandet av det fördjupade samarbetet i förevarande fall får effekter som strider mot, eller i vart fall inte stämmer överens med, de syften som låg till grund för nämnda institut enligt fördragen. I den mån som nämnda bemyndigande står i strid med innebörden — om inte lydelsen — av artikel 118 FEUF, strider det mot artikel 326.1 FEUF i den del som det föreskrivs att de fördjupade samarbetena ska respektera fördragen och unionsrätten.

Republiken Italien har som tredje grund gjort gällande att beslutet om bemyndigande fattades utan att någon adekvat granskning gjordes med avseende på kravet på så kallat *last resort* och utan någon lämplig motivering i detta hänseende.

Slutligen har anförts att beslutet om bemyndigande strider mot artikel 326 FEUF i den mån som det skadar den inre marknaden genom att medföra hinder för handeln mellan medlemsstaterna och diskriminering mellan företag, vilket leder till snedvridning av konkurrensen. Vidare bidrar inte beslutet till att stärka EU:s integrationsprocess och strider därmed mot artikel 20.1 andra stycket andra meningen FEU.

⁽¹⁾ EUT L 76, s. 53.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Administrativen sad Varna (Bulgarien) den 14 juni 2011 — Dobrudzhanska petrolna kompania AD mot Direktor na Direktsia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto", grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (chefen för avdelningen "Överklaganden och verkställighetsförvaltning" i Varna vid centralförvaltningen för den nationella skattemyndigheten)

(Mål C-298/11)

(2011/C 232/35)

Rättegångsspråk: bulgariska

Hänskjutande domstol

Administrativen sad Varna

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Dobrudzhanska petrolna kompania AD

Motpart: Direktor na Direktsia "Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto", grad Varna, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (chefen för avdelningen "Överklaganden och verkställighetsförvaltning" i Varna vid centralförvaltningen för den nationella skattemyndigheten)

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 80.1 a och b i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt⁽¹⁾ tolkas så, att beskattningsunderlaget för leverans mellan närstående personer där ersättningen är lägre än marknadsvärdet enbart ska motsvara marknadsvärdet för transaktionen när leverantören eller mottagaren inte har rätt att dra av hela den ingående skatt som hänförs sig till köpet eller till tillverkningen av de varor som är föremål för leveransen?
2. Ska artikel 80.1 a och b i direktiv 2006/112/EG tolkas så, att medlemsstaten inte får vidta åtgärder för att beskattningsunderlaget uteslutande ska motsvara marknadsvärdet när leverantören har gjort fullt avdrag av den ingående skatt som hänförs sig till varor och tjänster som är föremål för efterföljande leveranser mellan närstående personer där ersättningen är lägre än marknadsvärdet, och inte har full avdragsrätt enligt artiklarna 173–177 i direktivet och leveransen inte omfattas av ett undantag från skatteplikt enligt artiklarna 132, 135, 136, 371, 375, 376, 377, 378.2, 379.2 eller 380–390 i direktivet?
3. Ska artikel 80.1 a och b i direktiv 2006/112/EG tolkas så, att medlemsstaten inte får vidta åtgärder för att beskattningsunderlaget uteslutande ska motsvara marknadsvärdet när mottagaren har gjort fullt avdrag av den ingående skatten på varor och tjänster som är föremål för efterföljande leverans mellan närstående personer där ersättningen är lägre än marknadsvärdet, och inte har full avdragsrätt enligt artiklarna 173–177 i direktivet?
4. Innehåller artikel 80.1 a och b i direktiv 2006/112/EG en uttömmande uppräkningslista över de fall som utgör förutsättning för att medlemsstaten ska få vidta åtgärder för att beskattningsunderlaget ska motsvara marknadsvärdet på transaktionen?
5. Är en sådan bestämmelse som den i artikel 27 stycke 3 punkt 1 i Zakon za danak varhu dobavenata stoynost (mervärdesskattelagen) tillåten under andra omständigheter än de som räknas upp i artikel 80.1 a, b och c i direktiv 2006/112?